

*„Áldottak és boldogok vagyunk ebben a kiaszott sivatagban
verejtékkal keresve kenyerünket,
áldottak és boldogok vagyunk, mert a mi áldott és boldog
országunk,
a mi örök életünk odafent van már az Égben, már ott
vagyunk mi is Krisztus jobbján.
Ebben bízunk, a mi örök életünkben. Ez a remény tesz
boldoggá bennünket, boldoggá tesz már ma,
mert belesugározza az örökkévalóság örömét elmúló
napjainkba,
és boldoggá tesz bennünket valóban mindörökre.”*

Évközi 6. vasárnap

Jer 17,5-8
1Kor 15,12. 16-20
Lk 6,17. 20-26

Áldott az az ember, aki az Úrban bízik. Jeremiás próféta szavát halljuk az ószövetségi olvasmányból.

És ennek a mondatnak a kapcsán arról elmélkedjünk, milyen a mi reményünk Istenben,

hiszen ez a remény a mi boldogságunk forrása, ez tesz bennünket áldottá, és adja meg a boldogságot.

Szent Pál apostol erre a kérdésre választ ad a Szentleckében,

amikor azt tanítja, hogy nem ebben az életben reménykedünk Krisztusban.

Ha ebben az életben reménykednénk, szánalomra méltóbbak volnánk minden embernél,

és a reményünk hiábavaló volna, hiszen ez az élet a halálba torkollik.

Vajon miben remélünk? Mi úgy remélünk Krisztusban,

hogy a feltámadott Krisztusra tekintünk, és azt az életet reméljük Tőle,

amely élet az Ő élete, odafönt a mennyben,

azt reméljük, hogy a mi életünk Őbenne van elrejtve, hogy ott vagyunk nála már.

És Ő amit a kezében tart, a mi életünket is, a mi örök és halhatatlan életünket is megadja nekünk.

Ebben bízunk, és ez a reményünk nem csalatkozik meg, mert Krisztus valóban föltámadott,

mert Krisztus élete felett valóban nincs hatalma a halálnak,

mert Krisztus valóban gazdag, gazdag és bőkezű az életben,

és ajándéku adja nekünk az örök, a halhatatlan életet.

Ez a mi reményünk, és ez a remény tesz áldottá és boldoggá bennünket.

Jézus erről a boldogságról beszél az evangéliumban. Így szólít meg bennünket: Ó szegények!

Most éheztek ti, most sírtok - de boldognak mond bennünket.

Boldognak azért, mert a mi országunk, a mi lakásunk ott van az Égben, Ő készítette el nekünk.

Mert a mi vigasztalásunk Ő maga lesz, és Ő valóban odaadja nekünk azt az örömet,

amelyben nincsenek könnyek, nincs bánat többet, és halál sincsen. Valóban boldogok vagyunk.

Ebben az életben? Most sírunk és éhezünk, most szegények vagyunk és nélkülözünk,

nem ebben az életben bizakodunk, hanem Isten életében,

az Ő örök és végtelen életében, hogy ezt az életet kapjuk ajándéku Tőle.

Ezért vagyunk áldottak mi és boldogok. Áldottak és boldogok vagyunk már most, a sírás közben.

Áldottak és boldogok vagyunk ebben a kiaszott sivatagban verejtékkel keresve kenyerünket,

áldottak és boldogok vagyunk, mert a mi áldott és boldog országunk, a mi örök életünk odafent van már az Égben, már ott vagyunk mi is Krisztus jobbján.

Ebben bízunk, a mi örök életünkben. Ez a remény tesz boldoggá bennünket, boldoggá tesz már ma,

mert belesugározza az örökkévalóság örömét elmúló napjainkba, és boldoggá tesz bennünket valóban mindörökre.

Mert amikor odaérkezünk Isten elébe, akkor nyilvánvalóvá lesz, ami most még rejtett,

úgy fogjuk látni az Örök Életet, színről színre, ahogyan Ő most ismer bennünket,

és úgy élünk Őbenne, Őbenne, az örök, a boldog, a halhatatlan Istenben,

hogy Ő lesz a mi Lakásunk, a mi Országunk, Ő lesz valóban a mi Ételünk és Vigasztalásunk,

Ő lesz a mi Örökkévalóságunk.

Ámen.

2022. február 13.

Takács Gyula plébános atya